

O fotbalu s Pánem Ježíšem

JÁHEN JOSEF JANŠTA

S Matějem se Jakub skamarádil o prázdninách. Jeho rodina se přistěhovala a po nedělní mši svaté se spolu honili v přilehlém parku, zatímco rodiče si před kostelem povídali. Viděli se ještě vícekrát a domluvili se, že si spolu sednou ve škole do jedné lavice.

Paní učitelka to hned schválila. Byla ráda, že nový žák v její páté třídě má kamaráda.

O přestávce se Jakub svého nového souseda zeptá: „A proč tu vlastně nechceš ministrovat?“

„Už jsem ministroval dost.“

„Nebaví tě to?“

„Všechno už umím, je to pořád stejné.“

„Náš pan farář říká, že mše svatá je vždycky stejná, ale my jsme pokaždé jiní: radostní, našťaví... A proto není mše svatá nikdy nuda.“

Matějovi se stýská po třídě, do které chodil do prázdnin. Kluci ho tam brali, protože i po škole hrávali fotbal a on dával hodně gólů. Tady nikdo nesportuje, hraje se jenom na počítači.

Při nedělní mši si stěžuje Pánu Ježíši, že tu nejsou fotbalisté. „A já nemůžu dávat góly.“

Ale ministrovat můžeš, napadá ho. A budeš tam mít kamarády. Tady v lavici si podáváš ruku jenom s dospěláky.

Příští neděle jde do sakristie s Jakubem. Pan farář o tom ví, a tak ho vítá mezi pěti dalšími kluky. Hned mu také dává minist-

„Chtěl bych. Moc bych chtěl,“ vyhrkne Matěj.

Příští sobotu je v sousední farnosti trénink. Při něm poznává otec Václav, jak výbornou posilu získal do útoku. Další sobotu je už turnaj. A Matěj v něm snadno získává titul krále střelců, když dává pět gólů.

V neděli pak při mši svaté se mu stále vrací všechny situace, ze kterých vstřelil góly. Matěj ví, že to není správné, a proto se soustředí na proměňování... Otče náš... Beránku Boží a hlavně na svaté přijímání.

Při něm se však už nijak nebrzdí a přehrává Pánu Ježíši góly a k tomu i všechny zdařilé klíčky. Sděluje mu i to, jak se už těší na příští trénink u otce Václava. Naplno tak prožívá, že mše svatá je pokaždé stejná, ale my jsme vždycky jiní: radostní, našťaví, bolaví, ale i fotbaloví.

Ilustrace: Jiří Vančura

rantskou službu. Po mši svaté si Matěj prohlíží nástěnku. Hned ho upoutává plakát s nápisem: Fotbalový turnaj ministrantů.

Čte jej stále dokola, až si toho všimá pan farář. „Hraješ rád fotbal?“

„Moc. A umím dávat góly.“

„Otec Václav dává dohromady družstvo. Jestli chceš, tak tě přihlásím.“

„Jeníku, skloňuj slovo chléb.“
„Kdo, co? – Chléb.“
„S kým, s čím? – Se salámem.“
„Komu, čemu? Mně.“

OTEC JAN KOBLÍŽEK

Přemýšleli jste už někdy nad tím, co je to čas? Věřím, že mnozí určitě. Totíž slovo „čas“ vyslovujeme velice často, zvláště tehdy, když něco nestíháme. Říkáme: „nemám čas“ anebo „až bude čas, udělám to a to“. Co to tedy je? Můžeme ho nějak zachytit?

V dějinách filozofie se čas pojímá v podstatě dvěma způsoby. První pojetí času nám nabízí Aristotelés. Ten nahlíží na čas jako na „kvantum pohybu“. Všiml si totiž, že vše se pohybuje, a proto i na čas lze vztahovat toto kritérium pohybu. Díváme-li se na hodinové ručičky a říkáme-li, že spěcháme nebo že nemáme čas, pojímáme tuto veličinu aristoteliským způsobem. Tedy jako něco fyzického, jako něco, co můžeme měřit.

Druhé pojetí času nám přináší svatý Augustin. Protože se jako první v dějinách myšlení vážně zamýšlí nad hlubinami duše, popisuje čas jako „trvání“. Tento světec si uvědomil, že různí lidé anebo jeden člověk v různých situacích vnímá fyzicky stejně dlouhý čas různě dlouho. My sami to známe. Pokud sedím ve škole na hodině matematiky, která mě nebaví, bude mi 45 minut připadat jako věčnost. Naopak, budu-li s kamarády hrát na hřišti fotbal, 45 minut uběhne strašně rychle. Čím to je, ze stejných 45 minut jednou trvá dlouho a podruhé krátce? Je to mým prožíváním času.

Vidíme, že čas není něco odděleného od věcí a od našeho vnímání. Pokud by nebyl žádný svět, kde by se mohlo něco hýbat a kde by nebyl nikdo, kdo by mohl vnímat, byl by

vůbec čas? A co pak znamená „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“ nebo „Na počátku bylo Slovo“...? Domnívám se, že teprve se stvořením světa, a zvláště člověka, stvořil Bůh také čas. Tento příklad s časem nám klade otázku, co je to vlastně realita a jak souvisí svět s naším vlastním prožíváním.

V žádném případě nechci popírat, že čas a svět kolem nás jsou předem dané skutečnosti. Na druhé straně však záleží i na mně, na mých hodnotách, které uznávám; na tom, jak jsem vyrovnaný, anebo rozhozený; jak nahlížím na svět a společnost. V tomto smyslu i každý z nás utváří svět i čas. Jestliže si tedy někdo povzdychne, že „časy jsou zlé“, nejsou to spíše „časy, ve kterých jsou zlí lidé“? Kéž tedy vždy mluvíme o „časech dobrých“!

Foto: Mikhail Leonov

Bul-do-zer, bul-do-zer!

otec Jiří Barhon

Že by na pohřbu bylo také yeselo? Kdo to kdy viděl? A přece se to stalo, a to v Římě před kostelem Santa Maria in Montesanto před pěti lety. Nesli tam tehdy rakev se zesnulým a dav lidí s dojetím a slzami v očích tleskaly a hlasitě volaly: „Bul-do-zer, bul-do-zer!“

Kdože se dočkal této neobvyklé pocty? Slavný italský herec Bud Spencer, vlastním jménem Carlo Pedersoli. Po celém světě je známý z veselých westernových filmů, ve kterých vytvořili spolu s Terencem Hillem (ten má vlastní jméno Mario Girotti) jedinečnou dvojici.

Bud, velký a silný jako buldozer, a štíhlý Terence vyhrávali nade všemi nejen ranami svých pěstí, ale především důvtipem. Když se do toho tihle dva dali, nandali to všem darebákům, kteří se jim postavili do cesty, a z jejich rezidencí a salónů udělali zakrátko kůlničku na dříví.

Bud (ponechme mu toto jméno, když už si ho vybral) se narodil v Neapoli v roce 1929. Už to narození

bylo zvláštní, protože málem strhal novorozeneckou váhu, která ukázala 6 kg! Tady jeho velmi neobvyklé životní dobrodružství začalo a nutno dodat, že pak také pokračovalo téměř osmdesát sedm let. Narodil se v bohaté rodině, to ale neznamená, že by ho doma hýčkali a měl na různých ustláno.

Byl velmi čilý a všechno už od malička dělal důsledně a poctivě. Dobře prospíval už na základní škole a v místním plaveckém oddíle patřil také k nejlepším. Nakonec nejen v tom oddíle, ale v celé Itálii, protože se stal později mnohonásobným mistrem své země v kraulu na 100 metrů (jako první Ital pokořil minutovou hranici), jednou i v plavání na prsou.

Ještě v dětském věku se jeho rodina stěhovala do Říma, v roce 1947 nastalo stěhování poněkud větší, tentokrát až do Jižní Ameriky, když otcovu firmu za války vybombardovali. Tak poznal a procestoval Bud Brazílii a Uruguay, kde už jako mladík pracoval v řadě různých profesí. Aby toho nebylo málo, začal také studovat práva. Přitom byl stále vynikajícím plavcem, zúčastnil se Olympijských her v Helsinkách v roce 1952 a v Melbourne v roce 1956. Itálii reprezentoval i ve vodním pólu, v téhle disciplíně se stal mistrem Evropy.

Jakoby náhodou se v té době připlel i k filmu (hrál strážce císaře Nera ve slavném filmu Quo vadis), to ale ještě vůbec netušil, že se film stane jeho osudem. Mezitím stačil také prožít nějakou dobu v USA a na právnické fakultě zdárně promovat.

Pak se vrací do Říma, kde se v roce 1960 oženil se svojí láskou Marií Amato, s níž si byli po celý život věrni, a postupně se jim narodily tři děti. Důležitým v jeho životě byl též rok 1967, kdy natočil s Terencem Hillem první tzv. špagetový western „Bůh odpouští, já ne“, který měl velký úspěch nejen v Itálii, ale téměř po celém světě. V dalších letech následovalo ještě dalších šestnáct velmi úspěšných podobných filmů, kde tihle dva svým milým způsobem řádili jako černá ruka. Bud hrál i v jiných filmech, dohromady bylo všech více než stovka.

Mimoto miloval auta, motorky a letadla (i těmi dovedl coby pilot létat), složil i několik písní pro populární italské zpěváky a napsal také pár knih. Jak to všechno a ještě řadu jiných za pouhý jeden lidský život dokázal? Měl jednu jednoduchou a jasnou zásadu:

„Pokud přestaneš, jste v háji.“

Měl však ještě něco jiného a důležitějšího – víru! Když na to přišla řeč, pověděl to všem bez okolků:

„Věřím v Boha a modlím se. Bez Boha bych nic neudělal.“ Co považoval za nejdůležitější?

„Největší dar, který mi Bůh daroval, je slušnost.“

A jak se díval na smrt?

„Ze smrti si hlavu nedělám – Bůh existuje a zbytek vám dám vědět, až budu na onom světě.“

Na onom světě už je od roku 2016 a trochu nám dává vědět už teď ve filmech, které po sobě zanechal. Až některý uvidíte, určitě se budete hodně smát. A třeba k tomu tak jako já v duchu dodáte:

„Pane Bože, stokrát dík za buldozera Buda!“

Nechápu, jak někdo mohl uhodnout můj PIN!
„Co jsi měl za PIN?“
„Letopočet, kdy papež Řehoř IX. svatořečil svatého Dominika, zakladatele dominikánského řádu.“
„A ve kterém roce to bylo?“
„V roce 1234.“

Martin Teradský

Ilustrace: Helena Filčíková